

மணல், அலகைகள்

ஊருக்குக் கிழக்கே உள்ள
பெருங்கடல் ஓர மலெல்லாம்,
கீ ரியின் உடல் வண்ணம் போல்
மணல் மெத்தை; அம்மெத் தமைலே
நேரிடும் அலையோ கல்வி
நிலையத்தின் இளைஞர் போல
பரிப்பால் ஏறும் வீழும்;
புரண்டிடும்; பாராய் தம்பி.

மணற்கரையில் நண்டுகள்

வெள்ளிய அன்னக் கட்டம்
விளையாடி வீழ்வதைப் போல
துள்ளியே அலகைகள் மனேமலே
கரையினிற் சூழன்று வீழும்!
வெள்ளலை, கரையைத் தொடர்
மீண்டபின் சிறுகால் நண்டுப்
பிள்ளைகள் ஓடி ஆடிப்
பெரியதோர் வியப்பைச் செய்யும்.

புரட்சிக்கப்பால் அமதை

புரட்சிக்கப் பால் அமதை
பொலியுமாம். அதுபோல், ஓரக்
கரையினில் அலகைகள் மோதிக்
கலகங்கள் விளகைக்கும்; ஆனால்
அருகூள்ள அலகைக் கப்பால்
கடலிடை அமதை அன்றோ!
பெருநீர் ரை வான்முக்கும்;
வான்நிறம் பெருநீர் வாங்கும்!

கடலின் கண்கொள்ளாக் காட்சி

பெரும்புனல் நிலையும், வானிற்
பிணந்த அக் கரையும், இப்பால்
ஓருங்காக வடக்கும் தற்கும்
ஓடும் நீர்ப் பரப்பும் காண
இருவிழிச் சிறுகால் நெஞ்சம்
எழுந்திடும்; முழுதும் காண
ஓருகோபிச் சிறகு வணைடும்
ஓகோகோ எனப்பின் வாங்கும்!

கடலும் இளங் கதிரும்

எழுந்தது செங்க திர்தான்
கடல் மிசை! அட்டா எங்கும்
விழுந்தது தங்கத் துற்றல்!
வெளியலொம் ஒளியின் வீச்சு!
முழங்கிய நீர்ப்பரப்பின்
முழுதும் பொன்னொளிபறக்கும்.
பழங்கால இயற்கை செய்யும்
புதுக்காட்சி பருகு தம்பி!

கடலும் வானும்

அக்கரை சோலை போலத்
தோன்றிடும்! அந்தச் சோலை,
திக்கலொம் தெரியக் காட்டும்
இளங்கதிர்ச் செம்பழத்தைக்
கைக்கொள்ள அம்மு கில்கள்
போராடும்! கருவா னத்தை
மொய்த்துமே செவ்வா னாக்கி
முடித்திடும்! பாராய் தம்பி!

எழுந்த கதிர்

இளங்கதிர் எழுந்தான்; ஆங்கே
இருளின் மலே சினத்தை வதைத்தான்;
களித்தன கடலின் புட்கள்;
எழுந்தன கைகள் கொட்டி!
ஒளிந்தது காரி ருள் போய்!
உள்ளத்தில் உவகை பக்க
இளங்கதிர், பொன்னிணறத்தை
எங்கணும் இறகைக் லானான்.

கடல் முழக்கம்

கடல் நீரும், நீல வானும்
கைகோக்கும்! அதற் கிதற்கும்
இடையிலே கிடக்கும் வள்ளம்
எழில் வீணை; அவ்வீணைமலே
அபிக்கின்ற காற்றோ வீணை
நரம்பினை அசைத் தின்புத்தை
வடிக்கின்ற புலவன்! தம்பி
வண்கடல் பண்பாடல் களே!

நடுப்பகலிற் கடலின் காட்சி

செழுங்கதிர் உச்சி ஏறிச்
செந்தணல் வீ சூ தல் பார்!
புழுங்கிய மக்கள் தம் மகை
கூளிர காற்றால் புதுமனை செய்து
முழங்கிற்றுக் கடல்! இவ்வயை
முழுவதும் வாழ விற சமெ மனை
வழங்கிற்றுக் கடல்! நற் செல்வம்
வளர்கின்ற கடல் பார் தம்பி!

நிலவிற கடல்

பொன்னுடை களைந்து, வறே
புதிதான முத்துச் சலே
தன் இடம் அணிந்தாள் அந்தத்
தடங்கடற் பெண்ணாள், தம்பி
என்னென்று களே; அதோபார்
எழில் நிலா ஒளிகொட் பிற்று!
மன்னியே வாழி என்று
கடலினை வாழ்த்தாய் தம்பி.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>